

pod příslušnost trestního soudu pouze tehda, kdyby bylo ono opomenutí nerozlučnou součástí jednotného, předpisu § 66 se příčího, útoku »rozšíření nakažlivé nemoci z nedbalosti«, tak že by v této širší činnosti mizelo. V tomto případě mohl by o tomto opomenutí podle § 68 odst. druhý zákona rozhodovati soud s hlediska skutkové podstaty přečinu podle § 66 zákona, spadajícího pod soudní příslušnost. Pokud by však bylo zjištěno, že opomenutí onoho oznámení jest skutkem samostatným, platilo by ovšem ustanovení § 68 odst. prvý zákona, podle něhož takové opomenutí, příčí se předpisu § 17 a 63 čís. 1, podléhá právomoci politického úřadu. Na všechny způsob je pochybena kvalifikace § 17 a 64 zák. o dobytčím moru.

Čís. 3218.

Ke skutkové podstatě podle §§ 488, 491 tr. zák. se vyžaduje, by byl uražený jednotlivec označen jménem aneb aspoň jinými na něho se hodícími znameními, ta však nemusí býti taková, by se výlučně hodila na osobu uraženého; nežádá se výlučnost, nýbrž dostatečnost znaku, by totožnost uraženého vůbec mohla býti stanovena.

Označení »vůdcové socialistických stran a socialističtí redaktori, kteří se účastní řeči oslav 1. května«, není tak přesným a dostatečným, by mohla vystoupiti určitá osoba s tvrzením, že jiní mohou vzťahovati oprávněně obsah článku obzvláště na ni, a to po případě ani v tom případě, že závadný článek byl uveřejněn v listě pro určité město a okolí a ona osoba je redaktorem socialistické strany a 1. května skutečně řečnila.

(Rozh. ze dne 11. července 1928, Zm II 98/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 31. prosince 1927, jímž byl obžalovaný sprostěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488 a 491 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje proti rozsudku nalézacího soudu zmatky podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř. Zmatek podle čís. 5 § 281 tr. ř. vidí stížnost ve vnitřním rozporu rozsudku, an rozsudek na jedné strany uvádí, že hodící se znamení na uraženou osobu nemusí býti taková, by se na ni výlučně hodila, na druhé straně však tuto výlučnost vyžaduje. Zmateční stížnost jest bezdůvodná. Napadený rozsudek správně uvádí, že se ke skutkové podstatě §§ 488, 491 tr. zák. vyžaduje, by byl uražený jednotlivec označen jménem aneb aspoň jinými na něho se hodícími znameními, avšak tato že nemusí býti taková, by se výlučně hodila na osobu

urazeného. Tuto zásadu a tento názor nalézací soud nikde neopustil. Nedostatek legitimace na straně soukromého obžalobce však neshledal proto, že by se výlučně hodící se »znamení« na soukromého obžalobce nevztahovala, nýbrž proto, že dospěl k přesvědčení, »že doslov závadného článku jest příliš všeobecným« a že tedy závadným článkem nebyla osoba soukromého obžalobce uražena vůbec, poněvadž nebyla ani jmenována ani její totožnost nebyla označena takovými zvláštními znaky, jež by vylučovaly pochybnost, že se vůbec o soukromého žalobce jedná. Nežádá se tedy výlučnost znaku, nýbrž dostatečnost znaku, by totožnost urazeného vůbec mohla býti stanovena. Ve smyslu zmateční stížnosti vytýkaném se výrazu výlučnosti vůbec nepoužívá. Zmateční stížnost dále napadenému rozsudku vytýká, že se neobíral subjektivní stránkou viny obžalovaného. Tato výtka jest proto bezpodstatnou, poněvadž rozsudek, dospěv k přesvědčení, že již po objektivní stránce není všech předpokladů deliktu podle §§ 488, 491 tr. zák., nemusil k subjektivní stránce přecházeti. Pokud zmateční stížnost uplatňuje zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., dlužno rozeznávat v jejím provedení dvojí snahu. Jednak tvrzení, že je právní názor nalézacího soudu ohledně jakosti, znamení na uraženého připadajících mylný, jednak, že v souzeném případě »znamení připadající« osobu soukromého obžalobce dostatečně určují. Že je nesprávným tvrzení zmateční stížnosti, jakoby nalézací soud byl mylného názoru, že se »znamení připadající« musí na soukromého obžalobce výlučně hoditi, bylo již výše dovozeno. Zbývá tedy zabývat se řešením otázky, zda názor nalézacího soudu, že označení v závadném článku obsažená nejsou dostatečná, bý na jich základě měl i soukromý obžalobce legitimaci ku stíhání obžalovaného pro urážku jeho osoby, jest mylný. Nejvyšší soud neshledal názor prvního soudu v souzeném případě mylným ani v tomto směru. Uvážil-li se, že jediné znaky určující osobnost, na které se závadný článek může vztahovati, jsou označení »vůdcové socialistických stran a socialističtí redaktori, kteří se zúčastní řečmi oslav 1. května« a uvážil-li se, že první květen dnes oslavují všechny strany socialistické od křesťanských sociálů počínajíc přes nár. socialisty a sociální demokraty až ke komunistům, a že je dále nutno rozlišovati, pokud lze článek omeziti vůbec na poměry republiky Československé, socialisty české, německé a maďarské, že se první máj oslavuje po tisících a tisících městech a obcích venkovských v neomezeném počtu táborů, že všechny tyto skupiny mají své socialistické vůdce a neznámý počet socialistických listů, nezjistitelný počet redaktorů, pak nutno souhlasiti s názorem nalézacího soudu, že nelze mluvit v souzeném případě o označení tak přesném a dostatečném, by mohla vystoupiti určitá osoba s tvrzením, že jiní mohou vztahovati oprávněně obsah článku obzvláště na ni. I zmateční stížnost cítí neurčitost v tomto směru, pokud ze závadného článku samého plyne a proto se snaží z jiných okolností dovoditi, že se článek na osobu soukromého obžalobce vztahuje. V první řadě poukazuje zmateční stížnost na to, že časopis, v kterém byl článek uveřejněn, je určen pro P. a okolí a soukromý obžalobce je předákem sociálně demokratické strany a redaktorem v P. Avšak závadný článek není umístěn mezi

místními články, nýbrž je zařazen jako článek úvodní a není důvodů pro názor zmateční stížnosti, že by v místním listě nemohl býti uveřejněn článek, který by platil širšímu kruhu čtenářů než jsou místní odběratelé a že by nemohl řešiti otázky ze širšího hlediska, než jsou místní poměry. Ta okolnost, že časopis, článek obsahující, je vydáván pro P. a okolí, sama o sobě nezakládá znamení, podle kterého se článek má na určitou osobu vztahovati, pokud se nedá vyčísti nějaký vztah na místní poměry ze článku samého. Při nepředpojatém čtení závadného článku nelze však nějaký místní vztah vůbec zjistiti. Další okolností, kterou se snaží zmateční stížnost dovoditi dostatečnost znamení na soukromého obžalobce se vztahující, je, že se v článku mluví o řečnění k 1. květnu a soukromý obžalobce k 1. květnu též řečnil. Avšak i tato okolnost leží mimo okruh znamení, pokud za ně obžalovaný zodpovídá a ze závadného článku plynou. Neboť závadný článek sám o sobě ničím v tom směru nepřispívá, by se čtenáři vybavila právě osoba soukromého obžalobce jako toho, na koho je míněn nebo na koho připadá, neboť nemá k jeho osobě žádného bližšího vztahu, zřejmě mimo označení, která správně nalézací soud shledal příliš neurčitými a širokými, než by soukromý obžalobce mohl právem míti za to, že se vztahují na něho, a by i čtenáři důvodně mohli jej na jeho osobu vztahovati. Nejvyšší soud proto zmateční stížnosti nevyhověl.

Čís. 3219.

Příslušnost podle druhého odstavce § 56 tr. ř. není pouze podpůrnou, nýbrž vyjimečně předepsanou, nepomíjí ani tehdy, pomine-li důvod spojitosti, naopak trvá potom dále a může tím méně pominouti, když přes vyloučení ze společného řízení zůstala tu i na dále ještě spojitost věcí.

(Rozh. ze dne 11. července 1928, Nd II 47/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, slyšev generální prokuraturu, rozhodl v trestní věci proti Josefu G-ovi pro zločin podle §§ 183, 184 tr. zák. a přečin podle § 17 odst. druhý zákona na ochr. rep. v záporném sporu o příslušnost mezi zemským trestním soudem v Praze a krajským soudem v Olomouci, takto: Příslušným je zemský trestní soud v Praze.

Důvody:

Proti Josefu G-ovi bylo u zemského trestního soudu v Praze zavedeno trestní řízení pro trestné činy, spáchané vesměs v cizině. Po zahájení trestního řízení bylo na Josefa G-a učiněno trestní oznámení pro nový trestný čin, přečin podle § 17 odst. druhý zák. na ochr. rep., a byl G. o tomto činu u zemského trestního soudu také zodpovědně slyšen. Radní komora zemského trestního soudu v Praze se dne 30. prosince 1927 usnesla, by bylo podle § 57 tr. ř. zvlášť o sobě vedeno a provedeno trestní řízení pro zločin podle §§ 183, 184, spáchaný v Mannheimu